

Рим утемељује виђење — број шеснаест

Завршни испит: разумевање симболике Рима и троструке примене пророштва

Jeff Pippenger
2024-09-04

Они који се налазе на погрешној страни ове завршне расправе о симболу Рима ослањају се на погрешну примену троструке примене пророштва, тврдећи да су три Рима одређена трима недељним законима из година 321, 538. и ускоро долазећим недељним законом у Сједињеним Државама. Чинећи то, они дају погрешан нагласак правилу и пророчкој историји коју бирају, као што је то такође учињено у расправи о четири инсекта у Јоилу. Четири покољења, праћена четирима инсектима који прождиру у првих шест стихова Јоилових, говоре о томе како је Божји народ постепено десеткован током четири покољења, и да је то десетковање извршено прихватањем теологије Рима и отпалог протестантизма од стране адвентизма.

У садашњој расправи, они који настоје да употребе закон о недељи како би одредили три Рима, заобилазе истину да су у Божјој пророчкој Речи заправо означена четири закона о недељи, и да година 321 представља ускоро долазећи закон о недељи у Сједињеним Државама, а да закон о недељи из 538. године представља праслику закона о недељи који ће бити наметнут свим народима света. Четири закона о недељи не означавају три закона о недељи, нарочито када трећа појава у трострукој примени пророчанства представља коначно испуњење. Ускоро долазећи закон о недељи у Сједињеним Државама није коначни закон о недељи; он заправо означава почетак низа закона о недељи, док сваки народ на земаљској кугли поступно прихвата жиг папске власти.

Они који су пробуђени у јулу 2023. дужни су да разумеју да се пророчки испит који им се поставља догађа за време изливања Светога Духа, и да током тог изливања једна класа прима „уље“, а друга класа прима „силну заблуду“. Првенствено представљање оних који примају силну заблуду приказано је управо у оном поглављу у коме се налази израз силна заблуда, а у том поглављу истина која се или љуби или одбацује јесте истина која одређује пророчки однос између паганског Рима и папског Рима.

Пророчки однос између 321. и 538. године показује се кроз пророчки однос између цркве у Пергаму и цркве у Тијатири. У последњим данима, незнабожачки Рим, представљен 321. годином и Пергамом, симбол је Сједињених Држава, а папски Рим, представљен 538. годином и Тијатиром, симбол је Модерног Рима.

Први Рим из 321. године био је јединствена држава моћи, а други Рим из 538. године био је двојна сила која је представљала спој цркве и државе, при чему је црква имала власт над тим односом. Трећи и последњи Рим, који је савремени Рим, јесте трострука сила која се састоји од аждаје, звери и лажног пророка.

Павле је учио да не разумети пророчки и историјски однос између незнабожачког Рима (аждаје) и папског Рима (звери) значи показати мржњу према истини, што доводи до силне заблуде. Сви пророци, укључујући Павла, још одређеније су се обраћали последњим данима, тако да однос између те две силе у Павловом историјском приказу представља однос између три силе Модерног Рима у последњим данима. Одбацити пророчки однос који „образује“ троструки савез аждаје, звери и лажног пророка у последњим данима значи себи обезбедити силну заблуду.

Privatno tumačenje careva sa severa od strane Urija Smita predstavljalo je „uzrok” koji je proizveo „posledicu”. Ali skupina koja se nalazi na pogrešnoj strani u sporovima o Rimu naročito je označena kao nesposobna da rasuđuje od uzroka ka posledici. Smit nije uvideo da će njegova pogrešna primena careva sa severa proizvesti proročku platformu koja će ga navesti da takođe pogrešno prikaže šestu zlu, gde se nalazi opomena da se sačuva ili izgubi haljina Hristove pravednosti.

Као и код Павловог наглашавања у 2. Солуњанима, Јован у шеснаестом поглављу Откривења и у шестом злу наглашава неопходност разумевања ко су три силе које воде свет ка Армагедону. Смитова погрешна примена цара севера сведочи о неспособности да се исправно примене типови и антитипови.

Смит није могао, или није хтео, да примени начело тако снажно изложено у Павловим списима да је дословно пре временског раздобља крста представљало духовно после временског раздобља крста. Када се ово начело пажљиво и исправно следи, лако се показује да је „цар северни“ један од многих симбола који представљају духовног „цара северног“ у последњим данима. Адвентисти седмога дана, више него било који други народ, треба да знају да је једна од основних структура на којима се пророштво заснива спор између Христа и Сотоне. Христос је истински цар северни, а Сотона је настојао да се покаже као лажни цар северни.

Песма и псалам за синове Корејеве. Велик је Господ и достојан сваке хвале у граду Бога нашега, на светој гори својој. Дивна је висином својом, радост је све земље гора Сион, на странама северним, град великога Цара. Бог је у дворима њезиним познат као уточиште. Псалми 48:1–3.

Сотонини напори да подражава правога цара севера обухватају и употребу римског папе као свог земаљског представника. Сотона је антихрист, а то је и римски папа, који је Сотонин заступник у његовом делу обмане.

„Да би обезбедила световне добитке и почести, црква је била наведена да тражи наклоност и подршку великих људи овога света; а пошто је тиме одбацила Христа, била је наведена да пружи оданост представнику Сатане — римском епископу.“ Велика борба, 50.

При распаду царства Александра Великог, Селевк Никатор постао је први цар севера у историји приказаној у једанаестом поглављу Данила. Његов отац, Антиох, био је утицајан

вођа у Александровом царству, а његов син, Селевк, био је постављен за сатрапа Вавилонa. „Сатрап“ је намесник, а када је Селевк обезбедио три од четири географске области на које се Александрово царство поделило, постао је цар севера.

Смитово приватно тумачење и избегавање граматичких правила навели су га да претпостави да су завршне силе које су у последњим данима сачињавале Сатанин савез зла у пророчанству представљене као дословне силе, а не као духовне силе. Стога није могао да увиди да је Селеук Никатор, као први цар севера, управитељ Вавилонa, по пророчној нужности морао представљати коначног духовног цара севера, који је био сила што је управљала савременим духовним Вавилоном.

И дође један од седам анђела који су имали седам чаша, и проговори са мнош, говорећи ми: Ходи овамо; показаћу ти суд над великом блудницом која седи на многим водама; с којом су цареви земаљски чинили блуд, и становници земље опише се вином блуда њезина. И одведе ме духом у пустињу; и видех жену где седи на звери скерлетне боје, пуној имена хуле, која имаше седам глава и десет рогова. А жена беше обучена у порфиру и скерлет, и украшена златом и драгим камењем и бисером, имајући у руци својој златну чашу пуну гадости и нечистоте блуда свога; и на челу њезину беше написано име: ТАЈНА, ВАВИЛОН ВЕЛИКИ, МАТИ БЛУДНИЦАМА И ГАДОСТИМА ЗЕМАЉСКИМ. И видех жену пијану од крви светих и од крви мученика Исусових; и кад је видех, зачудих се чудом великим. Откривење 17:1-6.

Сила која управља Вавилоном у последњим данима јесте папска црква, те је она стога и духовни цар севера.

„Жена (Вавилон) из Откривења 17 описана је као ‘обучена у порфиру и скерлет, и украшена златом и драгим камењем и бисером, имајући у својој руци златну чашу пуну гадости и нечистоте: ...и на њеном челу беше написано име: Тајна, Вавилон велики, мати блудницама.’ Пророк каже: ‘Видех жену пијану од крви светих и од крви Исусових мученика.’ Даље се за Вавилон каже да је ‘онај велики град, који царује над царевима земаљским.’ Откривење 17:4-6, 18. Сила која је током толиких векова одржавала деспотску власт над монарсима хришћанског света јесте Рим. Порфира и скерлет, злато и драго камење и бисери, живо дочаравају величанственост и раскош више него царског сјаја којим се разметала охола римска столица. И ни за једну другу силу не би се тако истинито могло рећи да је била ‘пијана од крви светих’ као за ону цркву која је тако сурово прогонила Христове следбенике. Вавилон се такође терети за грех незаконите везе са ‘царевима земаљским’. Јеврејска црква постала је блудница тиме што је отпала од Господа и ступила у савез са незнабошцима; а Рим, кварећи се на исти начин тражећи потпору световних сила, прима исту осуду.” Велика борба, 382.

Управитељ је цар, а према Исаији, цар је царство и такође престони град једнога царства.

Јер је глава Сирији Дамаск, а глава Дамаску Резин; и за шездесет и пет година Јефрем ће се сатрти, да не буде више народ. И глава Јефрему јесте Самарија, а глава Самарији син Ремалијин. Ако не верујете, заиста се нећете одржати. Исаија 7:8, 9.

Према сведочанству Исаије, проучавалац пророштва који се у јулу 2023. буди за пророчки процес испитивања мора препознати пророчку симболику „главе“ ако жели да буде утврђен. Ако не препозна и не примени симболику „главе“ када се то захтева, онда није утврђен. Они који не верују нису утврђени, и стога Исаија указује на две класе богослужитеља у последњим данима који су или утврђени или нису утврђени. То су исте две класе које или имају „уље“, или немају „уље“.

Један разред који је утврђен и има уље, прима вест Поноћног поклича која је почела да се отвара у јулу 2023. године, или прима снажну заблуду из 2. Солуњанима. Њихов испит јесте образовање иконе звери и начин на који се звер образује, било папска звер мрачног средњег века, било њена икона коју образују Сједињене Државе, или троструки савез који води свет у Армагедон. Ово укључује неопходност препознавања да је „глава“, „цар“, владар друге две силе које сачињавају троструки савез, папска сила.

„Глава“, престони град Јуде, био је Јерусалим, град који је Господ изабрао да у њега положи име своје.

И Ровоам, син Соломонов, зацари се над Јудом. Ровоаму беше четрдесет и једна година када поче да царује, и царова седамнаест година у Јерусалиму, граду који Господ изабра од свих племена Израилевих да тамо положи име своје. А мајци његовој беше име Наама, Амонка. 1. Царевима 14:21.

У великој борби између Христа и Сатане, Христов главни град, где Он ставља своје име, јесте Јерусалим, а Сатанин фалсификат био је дословни град Вавилон, који представља духовни Вавилон, онај велики град у последњим данима. Сатана ставља своје име на чело као фалсификат Божјег града и престонице. Цар који тамо пребива јесте мајка блудница, која чини блуд са царевима земаљским. Мајка блудница јесте папска сила, а њене кћери су пале протестантске цркве, од којих је прва међу палим отпадничким црквама отпаднички протестанти Сједињених Држава.

Ти отпаднички протестанти представљају протестантски рог звери из земље, и повезани су са својом мајком због свог одбацивања пророчке поруке која је била отпечаћена 1798. године. Њихов пандан, републикански рог, повезан је са царевима земаљским кроз свој однос са Уједињеним нацијама, десет царева из седамнаестог поглавља Откривења. Троструки савез који води свет ка Армагедону представљен је својом главом, где је положено његово име, а духовни савремени Рим јесте духовни савремени Вавилон. Његова „глава“ јесте папска власт.

Прво представља последње и, било да Данило, друго поглавље, примењујете онако како су то чинили милерити, као да представља четири царства, или онако како је то откривено у последњим данима, као да представља осам царстава, прво царство било је дословни Вавилон. Милерити би вам рекли да је последње било дословни Рим. Вавилон и Рим су међусобно заменљиви симболи, јер су они први и последњи у једној пророчној линији.

У последњим данима прво царство дословног Вавилонa представља осмо и последње царство, које је духовни савремени Вавилон, а уједно и духовни савремени Рим. На основу два сведока представљена у другој глави Данила, Вавилон и Рим су међусобно заменљиви симболи.

Када је папска блудница представљена са именом на своме челу које је означава као „Тајну Вавилон“, тиме се такође означава и „тајна Рим“. Пророчка „тајна“ представља истину толико дубоку да је немогуће схватити дубину истине која је у њој представљена, нарочито без утицаја Светога Духа. Али библијска „тајна“ такође захтева да оно што је откривено у вези с том тајном буде неопходно разумевање за оне који настоје да прођу испит. Зато два сведока у Откривењу наглашавају потребу да се разуме савремени Рим.

Овде је мудрост. Ко има разум нека израчуна број звери; јер је то број човека; и број њезин је шест стотина шездесет и шест. Откривење 13:18.

„Мудрост“ разуме број звери, јер је то број човека, а број његов је шест стотина шездесет и шест. „Човек греха“ јесте глава звери. Мудрост је својство мудрих девојака у последњим данима, а уједно је и симбол оних који разумеју умножење знања у последњим данима. Они који не разумеју јесу луде девојке и безбожници. „Мудрост“ коју они не разумеју, по пророчкој нужности, мора бити у оквиру завршне пророчке пробе, јер тада постоје мудре и луде девојке. Оне морају разумети „шест стотина шездесет и шест“. Ум који има мудрост Јован такође смешта у последње дане, у Откривењу, седамнаестој глави.

И овде је ум који има мудрост. Седам глава јесу седам гора, на којима жена седи. И јесу седам царева: пет их паде, и један јесте, а други још не дође; и кад дође, мало му ваља остати. И звер која беше, и није, и сама је осма, и од седморице је, и иде у пропаст. Откривење 17:9–11.

„Ум“ који има мудрост да разуме број „шест, шест, шест“ јесте мудра девица која је задобила „ум Христов“.

Јер ко познаде ум Господњи, да би га поучио? А ми имамо ум Христов. 1. Коринћанима 2:16.

Skupina mudrih djevica ima Hristov um, a lude zle djevice imaju um Hristovog protivnika.

„Дошло је време да права светлост засија усред моралне таме. Вест трећег анђела послата је свету, опомињући људе да не приме жиг звери или њеног лика на своја чела или на своје руке. Примити тај жиг значи доћи до исте одлуке до које је дошла звер, и заступати исте идеје, у непосредној супротности са Речју Божјом.“ Review and Herald, July 13, 1897.

Образовање лика звери представља последњи испит за девојке из приче, а мудре имају Христов ум, јер су дошле до исте одлуке као Христос, пошто су своју вољу потчиниле вођству Светога Духа. Образовање Христовог лика у мудрим девојкама стоји у супротности са образовањем лика звери у лудим девојкама. Луде девојке долазе до исте одлуке као звер, јер су се збуниле на испитном питању у погледу исправног препознавања антихриста, који

је лажни цар са севера и глава савременог Рима.

„Они који постану збуњени у свом разумевању Речи, који не увиде значење антихриста, сигурно ће себе ставити на страну антихриста.“ Kress Collection, 105.

Луде девојке у времену испита које је представљено као обликовање лика звери постају збуњене у свом разумевању Речи. Њихова збуњеност почива на погрешном разумевању Божје пророчке Речи, и не увидевши право значење Савременог Рима, оне примају силну заблуду, долазе до исте одлуке као и звер, и заступају исте папске идеје у непосредној супротности са Речју Божјом, и стављају се на страну антихриста.

Наставићемо ове мисли у следећем чланку у овој категорији.